

editorial

Una vaga que s'hauria pogut evitar

Catalunya viurà avui la primera vaga general de l'ensenyament públic dels últims sis anys. L'aturada, convocada pels cinc grans sindicats del ram –USTEC, CCOO, ASPEPC, FETE-UGT i la CGT– es fa per exigir la retirada de les bases de la futura llei catalana d'educació que, segons afirmen, obre la porta a la privatització de l'ensenyament. Els convocants, que s'han guanyat el suport de quatre sindicats d'estudiants, també criti-

quen la proposta perquè reforça la direcció dels centres.

Un rebuig tan frontal com el que, previsiblement, escenificaran avui els mestres i professors condemna al fracàs el projecte sense ni tan sols haver-lo discutit. I és una llàstima, tractant-se de la primera proposta en ferm feta des del govern per resoldre els nombrosos problemes que arrossega l'educació al nostre país. Els professors tenen moltes raons per estar empipats. Raons que van des de la manca

d'inversió del govern fins a la precipitació amb què s'han posat en marxa algunes mesures, com ara la sisena hora. També poden estar enfadats amb la falta de tacte de la conselleria, que va presentar el document de bases sense haver fet ni un sol intent per consensuar-lo. Però, respectant el seu legítim dret a la vaga, no han donat prou arguments per convèncer la ciutadania que la vaga d'avui no s'ha pogut evitar. Les reiterades ofertes de diàleg per part del conseller potser han

arribat tard, però han arribat, i no han trobat cap resposta per part dels sindicats, decidits a fer una demostració de força.

La proposta del govern només ha trobat el suport del sector privat i és segurament força millorable. Però resulta gairebé impossible creure que cap dels punts continguts en el documents no fos prou interessant per iniciar el diàleg que fins avui s'ha trobat a faltar, i que a la llarga apareix com a imprescindible per al futur de l'educació.

el lector escriu

Les cartes trameses a aquesta secció han de ser breus. Tindran prioritats les que no excedeixin les 20 ratlles mecanografiades i les que siguin d'actualitat. És imprescindible que a l'original i als correus electrònics s'hi facin constar el domicili, el telèfon i el número del DNI o passaport de l'autor. No es publicaran cartes signades amb pseudònims ni amb inicials. El Punt es reserva el dret de seleccionar-les i resumir-les quan ho consideri oportú. Els textos s'han d'adreçar a cartes@elpunt.cat

Sistema educatiu

● Una altra vegada les famílies surten perjudicades d'un conflicte aliè. Pregunta: el sistema educatiu del nostre país és igual al professorat; és a dir, el sistema educatiu del nostre país depèn del personal educatiu (mestres, etcètera) del Departament d'Educació? Si la resposta és que no, llavors m'agradaria que algú em contestés per què un conflicte intern del Departament d'Educació afecta les famílies, ja que els alumnes no són atesos a les escoles i s'han de quedar a casa, amb tot l'enrenou que això comporta? Si la resposta és que sí, llavors proposo a qui correspongui que cerqui fórmules públiques –no són la solució les respostes privades del món del lleure, que comporten un cost per a les famílies– a fi que les famílies no en surtin perjudicades en més circumstàncies (per exemple, dies de lliure disposició, vacances, vaga, etcètera) del personal educatiu i se cerqui l'equilibri entre la vida laboral, educativa i familiar dels ciutadans. / SANTI PÉREZ. Girona.

Rèplica a CDC

● Tot i que el fet de donar-me de baixa de la militància que ostentava a Convergència De-

Danys col·laterals

● No és la primera vegada que explico la meua història. Regento un restaurant al peu de la C-35 al terme municipal de Llagostera que ha quedat afectat molt seriosament pel desdoblament de la carretera entre Maçanet de la Selva i la Costa d'Alou.

Estic indignadíssim, desesperat i em sento absolutament desvalgut davant d'una administració que actua (mai tan ben dit) com una piconadora i que no té cap mirament amb els danys col·laterals que causa.

Fa mesos que denuncio que aquesta infraestructura passa a tocar del meu restaurant i que lamento la manera com s'ha projectat, suprimint les vies que utilitzaven els meus clients i complicant moltíssim el seu accés al meu establiment. He mantingut múltiples entrevistes amb diversos responsables de l'administració i se m'han fet promeses de tota mena, però l'obra ha seguit avançant sense satisfer cap de les meves reivindicacions.

He patit tota mena de prejudicis directes que han afectat el dia a dia del meu negoci, des de talls del subministrament elèctric o de la línia telefònica fins a avaries als aparells informàtics o tancaments temporals i inesperats de les carreteres. I per reblar el clau, el mes de no-

vembre, per efecte de la pavimentació i compactació del terreny, varen aparèixer espectaculars esquerdes a l'edifici del restaurant (una masia del segle XVI). Són esquerdes que a més de comportar diversos apuntalaments com a mesura de seguretat m'han obligat a acceptar la clausura preventiva d'un dels menjadors.

Fa tres mesos que treballo en aquestes condicions, l'obra avança, no tinc la certesa que s'estiguin adoptant totes les mesures de seguretat aconsellables, però malgrat els meus continus intents no obtinc cap resposta de l'administració.

Ja sé que els interessos col·lectius han de ser prioritaris i reconec la conveniència de l'obra, però cal aquesta desconsideració, aquesta despreocupació pels efectes que la infraestructura i la manera d'executar-la té sobre el meu mitjà de vida?

És imprescindible que això passi sense que com a afectat pugui trobar un interlocutor a qui plantejar les inquietuds i les preocupacions, sense que ningú m'expliqui com i quan podré recuperar l'ús normalitzat del meu negoci? Demanar que algú m'escolti és potser demanar massa? / JORDI RISSECH, Restaurant Mas Roure. Llagostera (Gironès).

mocràtica de Catalunya (CDC) pertanyia a l'esfera íntima, la notícia fou feta pública per mitjà d'aquest diari (29 de gener del 2008) i, segons es dedueix, a través d'informació facilitada pel senyor president de CiU a les comarques gironines, Eudald Casadesús.

Si bé reconec que, pel que fa a mi, aquesta publicitat m'és absolutament indiferent; per contra, sí que estimo que són de prou rellevància les manifestacions següents, fetes pel senyor president de CiU a les comarques gironines i incloses

en la notícia: «S'ha expulsat un militant i la voluntat és que les persones a les quals s'ha obert un expedient també perdin la militància perquè han anat contra el projecte de CiU i ho continuen fent.»

Més enllà de l'habitual incontinència verbal que tant caracteritza el senyor Casadesús, és ben evident que l'abast de la «voluntat» expressa que «també» perdin la militància els expedientats Ramon Rovira i Josep Blanquera, que, com fa constar de forma contundent i fins i tot gairebé entusiasta, te-

nen uns efectes detonants de prejutjar el resultat de l'expedient, és a dir, de jutjar no només abans de tenir coneixements justos o complets dels fets objecte d'expedient, sinó que, fins i tot, amb actitud clara de perseguir les persones, simplement per perjudici.

En conseqüència, encara que mancada de provació, sembla clar que el resultat final de l'expedient ja està cantat. Per tant, la seva obertura no és altra cosa que un altre procés titella, tan propi d'una organització interna que en la

seva aplicació pràctica esdevé en una mena de democràcia orgànica.

Ah, per cert: de quin projecte contra CiU han anat els senyors Rovira i Blanquera? O és que l'elecció de candidat a alcaldable per si mateix ja constitueix un «projecte»? / FRANCESC ADROHER. Santa Coloma de Farners (Selva).

Em sentiú?

● El Trueta té un problema sobrefegit, a més dels habituals de col·lapsament, saturació, manca de professionals i recursos, etc. Pel que es dedueix, al Trueta també hi ha un problema d'audició, que afecta concretament l'àrea de gestió i serveis generals. La sordesa, per sort, és selectiva i no impossibilita el personal d'aquestes zones per continuar exercint les seves tasques. Només hi ha una freqüència auditiva determinada al davant de la qual els seus timpans romanen indiferents: la que provoca el clamor popular per exigir una actuació eficient i una resposta ràpida i contundent al problema de l'aparcament. Primer va ser només el fet que el parking cobert es feia petit: bé, assumeixes que et toca buscar un forat per fora, ho fas i no et queixes. Després vas augmentant de mica en mica el teu radi de recerca. Comproves que no és una tasca fàcil i que et cal sortir de casa mitja hora abans; comences a rondinar en veu baixa. Però a mesura que passen els mesos i els anys i veus que la dificultat per aparcar creix a un ritme inversa-